

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

כו.

עין משפט
נר מצוה

קב א ב מיי פ"ח מהל'
אסורי ביאה הלכה ל'
טו"ע א"ע ע"ז ס' ע"פ
יא צב"ג:
קב ג מיי פ"ח מהל'
א"צ הלכה כו טור
ש"ע ס' ע"פ י'
קד ד מיי שם הל' ט'
טו"ע ס' ע"פ ח'
קה ה מיי פ"ח מהל'
מאכלות אסורות
הלכה כו ס' ע"פ קמח
טו"ע י"ד ס' קטע ע"פ
י':
קו ז ה ט מיי פ"ח
מהל' אסורי ביאה
הלכה כו ס' ע"פ ט'
א"ע ס' ע"פ י':
קז י ב מיי פ"ח מהל'
אבות והנאה הלכה
כ':

תוספות ר"ד

וכפ"ק לה. ה"ד ע"י
נפשות א"ר כגון נשי
דגבני אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה פי'
המליכות נתלו דרך
המליכות להפיק ספס
ונשיהם ור"י אמר אעפ"י
שלא נגמר דינן להריגה.
הלי' בחוקיה והוא רביה
דר' יוחנן: עיר שכבשה
כרכום. פי' חיל הצרים
עליה. מצור תרגומו כרכום
כל כהנות שבתפסול'
לבעליהן פי' דבחוקת
שכבשו קיימו גונסה
אסורה לכהן ואם יש להן
עדים שלא בכבשו אפילו
עבר אפילו שפחה הרי אלו
נאמנים ואין אדם נאמן ע"י
עצמו לא האשה להעיד על
עצמה ולא לבעל להעיד
על אשתו ורמיהו ברלשת
נכנסה לעיר. פי' חיל
נזקקו כן ע"ש שפחשים
את כל המטמוניות תרגום
יחפש ובלש בומן שלום
חביות פתוחות אסורות
וסתומות מותרות בשעת
מלחמה ואלו מותרות
לפי שאין פנאי לנסך.
אמר ר"מ לנסך אין פנאי
לבעול יש פנאי דיצרא
דעבירה תקף מין נסך ר"י
בן אלעזר משמיה דחזקיה
אמר כן בכרכום של
אזתה מלכות אינן יראים
יש להם פנאי לבעול
ולנסך. אבל של מלכות
אחרת יראים [שמאן] יבוא
לא לבעול ולא לנסך.
א"ר אידי ב"א א"ר ב"א
אם יש שם מחבואה א'
[מצלת] על כל הכהנות
ומותרות כלן: בעי ר"י
אם אינה מחזקת אלא
א' מתן מהו. מי אמרין
כל חדא וחדא היינו האי
א"ר לא אמרין ולא

כאן בכרכום של אותה מלכות. פי' שיושבו צטח לפי שאין
אחרת ממנה ויש פנאי לנסך ולבעול לכל בלשם של מלכות
אחרת שאימת מלכות שצדו בגבולה עליהם אין להן פנאי וכן פי' ר"ח
ור"ט וכן מוכח צירושלמי ופר"ך כרכום של אותה מלכות אי אפשר
לדל ערקא חדא מינייהו והוא לן

למשרינהו לכולהו ולמיתלי לקולא
דשצויה הקילו כדאמרין בסמוך אס
יש מחבואה אחת מלכת על כל הכהנות
כולן אע"ג דמספקא לן בלינה מחזקת
אלא אחת הכא פשיטא לן דשרו דהתם
לא ודאי נחבשה אלז הכא ודאי ערקא
ולפי' הקונטרס קשה טובא חדא
דפר"ך נתלי לחומרא וגבי מחבואה
תלין לקולא ועוד דמה מת"ך דמהדר
למתא כו' ואין אדם נכנס לשם והא
קמי בלשם שנכנסה לעיר ועוד
כיון דלשהיא דע"ז פרי"ך הוה ליה
למימר אי אפשר לדל ערק חד
מינייהו ונסך ועוד דהתם מפרש
טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית
ליה טעמא לפי שאין כרכום של אותה
מלכות רואה להשחית את בני העיר
[ועוד ויש שנה שעת מלחמה משעת
שלום] ואם ליש צד לפי שרית הקונטרס
דרבי יצחק בן אלעזר לא אתי לשנוי
מתני' אהיה דע"ז אלא אית ליה
שינויי דרב מרי ומתניתין דהתם נמי
בכרכום של מלכות אחרת ולא בא
אלא לפרושי מתניתין וכן משמע
בפרק בתרא דע"ז (דף ע"ב). דפר"ך
התם מתניתין דהכא אמתניתין
דלשם ולא מייתי התם דרבי יצחק:
והל"ך באחד מהם ועשה שהרות.
להכי נקט ועשה טהרות
ללענין האדם אלו מוקיים שיהם
לעצול ולהיות פן יצואו ליה טומאה
ודאי אס יגעו שניהם צכר אחד
לך אומר להו זילו טבילו דהא נהרא
קיימיו ועוד דמשום דהכי למתני
א' ספא הוה ועבל טבור דע"ז בשני
ועשה טהרות הרי אלו טהרות ואס
קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות
ואס לא טהר צינתים הראשונות
תלויות והשניות ישרושי':

ואם נשא זה בפני עצמו וזה
בפני עצמו שהרות. לא
שיאלם אדם אדם דלס כן ואלל
ודאי טומאה אחת אמרין צבעות
בפ"ד (דף י"ט). הלך בראשון ולא
נכנס בשני ונכנס חייב דטמא הוא
ממה נפשך: **בבא** לישאל ע"יו
וע"ה חבירו. אין לפרש שכל לישאל
צבת אחת דהתם מודו כולי עלמא
דטמאות מכל שכן צדאו לישאל שניהם
צבת אחת אלא מיי ששאל על ענמו
וטהרו ואס"כ כל לישאל על צבירו
דמר מדמי ליה לצבת אחת כיון ששאל
על שניהם צבעת אחד ומר מדמי
ליה ליה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם
והכא נמי כיון דשרו לכולהו כבת
אחת דמי אף על פי שאין צל לפנינו
אלא על אחת מיי הדבר ידוע לכל
שהרבה כהנות מיי והוי כלינו צל לישאל
על כולם צבת אחת והכא מודו כ"ע
וצמס דמך צקונטרס לפרש כר' יוסי:

הורגה. דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי
כוכבים צדיניהם משום הכי צענין עדים מעידין אותה שלא נסתרה:
נחבשה. דלינה נחלטת להם לא צענין עדים הואיל ועל ידי ממון
הוא: **ואיכא דרמי לה מרמא.** לא מתני לה להא דרב שמואל בר

רב יצחק אפירושא דמתניתין בלשון
לא שנו אלא רמי מירמא מתניתין
וצרייתא אהדי ועלה שני רב שמואל
חילוק צין יד ישראל תקיפה ליד
העובדי כוכבים תקיפה: הני נשי
דגבני. שבעליהן ניתין ודרך המלכות
להפקיר ציתם ונשיהן: **כן דונאי.**
רולא היה ולעזר שמו כדאמרין
בפ' עגלה ערופה (סוטה מו.). אלל נשי
דגבני הגונבים ממון לא מפקרי:
מתני' כרכום. מלור מתרגמינן
כרכומא (דברים ס): פסולות.
אסורות לבעליהן דלשת כהן אסורה
צלוס: **גב' בלשם.** חיל. על שם
שמתפסים כל המטמונים: **לבעול**
יש פנאי. דתקיף להו ירבייהו: רבי
יצחק בן אלעזר אמר. אף צבעילה
פעמים שהן מותרות: **כרכום של**
אוסה מלכות. אינו רואה להשחית את
בני העיר וככדכש עיר הסמוך
לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד:
משמרות. מקום מעמד השומרים
שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בצבתי
העיר: **דמהדר למתא כו'.** שמו
קבצות העיר שלשלות צרול שישמעו
קול צהשל איש רך עליהם ולכצים
ואוחים וזעקין: **וגוואל.** מקלות
וקיסמין להכשל בהן: **ולא קשיא**
ליה מידי. לא חייש למיעקף איניש
יחידה ולבעול הואיל ואין הדבר
הפקר: **ומאי שנה משני צבילין.**
דכיון דבא לשאל עליו ועל צבירו אמר
רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו
שריני כי הדדי: **אחד טמא.** שיש
צו קצרות מפסיק כל רחבו ואין
ידוע אזהו הטמא אלל כן ממוקיים
באלה מהן: **ועשה טהרות.** נגע
צטהרות: **טהורים.** דכל חד כי
אתי לקמן תלין ליה למימר צטהור
הלך דהוה ליה ספק טומאה צר"ה
וספיקו טהור: **טמאין.** דהיינו נימא
להו טהורים אחת חד מינייהו ודאי
צטמא אלו: **צבת אחת.** צבו
לשאל צבת אחת: **הכא נמי כו'**
ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי:
מה

אמר רבי לוי יבגין דמהדר לה
אמר רבי אבא בר זבדא פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן חד אמר כאן
בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ולא קשיא
ליה ולא מידי וחד קשיא ליה כל הני ומשני בגון דמהדר ליה למתא
שושילתא וכלבא וגוואו ואווא אמר רב אידי בר אבין אמר ר' יצחק בר
אשיאן אים יש שם מחבואה אחת מצלת על הכהנות כולן בעי רבי
ירמיה אינה מחזקת אלא אחת מהו מי אמרין כ' כל חדא וחדא היינו הא או
דלמא לא אמרין ומאי שנה משני שביילין אחד טמא ואחד טהור והלך
באחד מהן ועשה שהרות ובא חבירו והלך בשני ועשה שהרות רבי יהודה
אומר אם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו מהירות שניהם כאחת טמאות
ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טמאין ואמר רבא ואיתימא ר' יוחנן בבב
אחת דברי הכל טמאין בזה אחר זה דברי הכל טהורים לא נחלקו אלא בבא
לישאל עליו ועל חבירו מר מדמי ליה לבבת אחת ומר מדמי ליה לבזה אחר
זה והכא נמי כיון דשרי להו לכולהו כבת אחת דמי הכי השתא התם ודאי
איכא טומאה מיי יימר דאימיו בעי רב אשי אמרה לא נחבאתי

(א) [ועינין סה' ושי"ן].
(ב) עדות פ"ח מ"ב א. ע"ז
ע"ה. (ד) [ועינין אמת
כרכום בתי"ן]. (ה) ע"ז
ע: שבת מה' מה' י"ג.
(ו) טהרות פ"ה מ"ה
פסחים י"ג. (ז) [ועינין מו'].
(ח) [למימא ספא כרישא
כ"ל. מהרש"א]. (ט) [וע"ע
מ"ס פסחים י' ד"ה הלך].

גליון הש"ס
רש"י ד"ה בלשת וכו'
שמהפשיין כי צפסוק
ויחפש צהלשית מ"ד
המרגס ובלש:

הגהות הב"ח
(א) גב' מון הני נשי
דגבני: (ב) גב' בלשם
(עקב) מ"מ. וי"ב ס"א
עקב וכן משמע מפרש"י:

מוסף רש"י
כל כהנות שצבצרו
בתוכה פסולות.
לבעליהן. דלשת כהן
אסורה אף צבונת, אלל
אשת ישראל לא ע"ז ע"ה.
בלשת. חילות גייס הצב
לעיר. על שם שמתפסים
ובלשית את העיר קרי לה
צולט (שבת א"ה). על שם
שמתפסים וחומרי קרי
להו צולט כדמתרגמינן
ויחפש ובלש (ע"ז ע"ה)
שמתפסת חיל שמתפסין
ויחזין (נדה י"ג). בשעת
שלום. כגון שהוא של
אזתה מלכות (שבת א"ה).
לנסך אין פנאי. קבר
הניסוק לא תקף ליה
ועורוין צמלממה (ע"ז
ע"ה). אחד טמא. קבר
מוטל צו להטו וממלא את
כולו ואין עובד בו שלל
יחלה (פסחים י"ג). ועשה
טהרות. נגע צטהרות.
אמר כן (ש"ס). ובא חבירו
והלך בשני. ידועין סן
שצבצב שיהן זה לא הלך
זה. דהשתא ודאי אחד מן
טמא (ש"ס). אם נשאל זה
בפני עצמו. אס נשאלו
כל אחד לחסם ספקו בפני
ענמו, טהור, ואס צלו צבת
אחת. הואיל ובהוראה אחת
יש לו למר טמאין לר
טהור, אי אפשר למר
למן טהורים אחת. שהרי
האלה ודאי טמא (ש"ס).